

Галатійскимъ. Благодатъ въмъ и мѣръ ѿ Бóга Отца, и Господа нашего Иисуса Христы: Давшаго себѣ по грѣхъ нашихъ, икѡ да избавитъ ии ѿ настоѧщаго вѣка лукаваго по боли Бóга и Отца нашего: Ему же слава, во вѣки вѣковъ, аминь. Чудеса, икѡ тако скорю прелагаentes, ѿ звавшаго вѣ благодатию Христовою, во ино благовѣствованіе: Же и есть ино, точно ицы суть смущающіи вѣ, хотящіи превратити благовѣствованіе Христово. Но и аще мы, илъ агнегъ съ небесъ благовѣститъ въмъ паче же благовѣстіомъ въмъ, анатема да вѣдетъ. Искоже предрекохомъ, и иынѣ паки глаголю: аще кто въмъ благовѣститъ паче же прѣасте, анатема да вѣдетъ. Иынѣ во человѣки препиратъ, илъ Бóга; илъ ипъ человѣкамъ угоджати; аще во вѣхъ ешь человѣкамъ угоджалъ, Христовъ рабъ не вѣхъ убѣшъ вѣль. Иже пишъ въмъ, съ предъ Богою, икѡ не лгъ. Потомъ же прїидохъ въ страну Сирию, и Киликийскую. Ехъ же не знаемъ лицемъ церквамъ Иудейскимъ, иже ѿ Христѣ: Точно же слышаше вѣхъ, икѡ гонай насы и ногда, иынѣ благовѣствуетъ вѣрѣ, иже и ногда разрѣшаше. И славляхъ и мнѣ Бóга. Потомъ же по четыренадесети лѣтѣхъ, паки взыдохъ во Иерусалимъ съ Барнабою, поемъ съ собою и Тита. Взыдохъ же по ѿкровенію, и возложихъ имъ благовѣствованіе, же проповѣдю вѣ изыцѣхъ наединѣ же мнѣмъ, да не како вотще текъ, илъ текохъ. Но ни Титъ иже со мню, илли ии, иажденъ бысть ѿрѣзатися: И за пришедшую лжеератию, иже привидоша соглашати свободы наше, иже и мамы ѿ Христѣ Иисусѣ, да насы поработатъ. Иже ни въ часу повинномъ въ покореніе, да истина благовѣстія преувеличитъ въ вѣсъ.

Аллилія, Гласъ а.

Исповѣдатъ небеса чудеса твоѧ Господи, ибо истина твою въ церкви святыхъ. Стихъ:
Богъ прославляемъ, въ совѣтѣ святыхъ.